

prius fuerit conversa in vinum, auctoris sententia, ipsa magis Innocentio III probata. ix, 441.

Eucharistiæ veritas, et transsubstantiatio, veraque conversio elementorum in corpus et sanguinem Christi stabilita. ix, 455.

Rite ex ipsis verbis Dominicis illata. ix, 463.

Vera manducatio discipulis intellecta, nec correcta. Adoranda eucharistia. ix, 459.

In eucharistia figura cum veritate. ix, 461.

Conversio totalis, ipsa formalis in eucharistia; in ea mutatio metaphysica, etsi vera et realis. ix, 469.

Terminus, Christi corpus ut ex pane, et cum nova dependentia, quod sit reproductum. ix, 469.

Divina virtute potest quodlibet in quodlibet converti, uno ipso Deo excepto. ix, 475.

Transsubstantiatio, alia a creatione actio. Ejus subjectum et non subjectum. Panem non annihilari, una S. Thomæ ratio evincit. ix, 484.

Christi corporis in sacramento vera præsentia: ejus singularis modus, nec oculo corporeo ulla virtute visibilis. ix, 492.

Sed nec Angelus videre potest naturali lumine. ix, 496.

Christus Dominus consuetis verbis consecravit et Ecclesiæ traditis: quibus scilicet significatur conversio elementorum in corpus et sanguinem Christi. Reliqua ad substantiam formæ pertinere possunt: non tamen sunt de essentia. Græcorum invocatio quo spectet post verba Domini. ix, 501.

Causant physice conversionem. ix, 511.

Eucharistiæ effectus gratia, sed non prima: quandoque et prima per accidens, ex communi ratione sacramenti sui que eminentia. ix, 516, 523.

Gloria, resurrectio corporum, mitigatio fomitis: non est tamen horum omnium causa physica. ix, 518.

Pœnarum remissio illi propria ut est sacrificium. Causat in ipsa traiectione specierum. Remissio venialium, ejus ex opere operato effectus, sine etiam formali actu charitatis. ix, 519.

Eucharistiæ effectus proprius gratia cibans: communis, ipsa gratia, si desit in subjecto, nec obex ex malitia sit, vel ignorantia excusaverit. Dispositio per se et per accidens ac permissive. ix, 160.

Ei qui sibi conscius sit peccato mortali necessario præmittenda confessio, jure divino a Paulo promulgata. ix, 530.

Eucharistiæ capax omnis baptizatus. Data olim parvulis; nunc pro periculo irreverentiæ illis negata. Amentibus per intervalla lucida, vel etiam in extremis, cum

ad eam ante devotionem habuerint, secluso irreverentiæ periculo, dari debet. ix, 528, 534.

Jejunii naturalis legem excusat viatici necessitas, potestque sæpius iterari in eadem ægritudine, ac quoties ægroto ipsa devotio ac necessitas prudenter suaserit, ac per dierum aliquot intervalla. ix, 533.

Unicum verum in Ecclesia sacrificium, nempe eucharisticum. Vexatur pro eo Malachiæ locus et Danielis. ix, 547.

Pauli solutus de una Christi oblatione. Iteratio sacrificii ut imperfecta. Sacrificium eucharisticum, ipsum spiritualis cultus, a Christo primum in cœna exhibitus, et ab eo Ecclesiæ traditus. ix, 550.

Sacrificium eucharisticum, ipsum non consummativum nostræ salutis, sed sacrificium crucis. Tota ejus ratio in consecratione posita, quæ mystica Christi immolatio est: sumptio solum connotata, ut ad quam ordinetur immolatio. ix, 556.

Eadem hic consecrandi actio et offerendi, ponendi victimam et immolandi. ix, 561.

Sacrificium eucharistiæ propitiatorium et impetratorium. Impetratio ipsa non infallibilis; ad omnia se extendit. Remissio pœnæ proprius per se effectus, non remissio peccati aut infusio gratiæ. Incertum remittere venialia directe. ix, 563.

Sacrificii eucharistiæ valor infinitus. Determinatio effectus ex dispositione ejus quo offertur, non ex ministri voluntate. ix, 566.

Prodest pro quibus offertur (vinis et mortuis) in gratia constitutis: peccatoribus solum per modum impetrationis. ix, 568, vide, missa, sacramentum, et sacrificium.

EUGENIUS.

Injuste fuit depositus a Concilio Basiliensi, et in hoc non Concilium fuit legitimum, nec cum approbatione legatorum facta depositio. vii, 210, n. 25.

Eugenius papa cassavit Concilium Basiliense, et illud transtulit Florentiam, ibique legitime celebratum est Concilium Florentinum. vii, 210, n. 25.

EUTRAPELIA.

Eutrapelia virtus circa res ludicras moderate tractandas disponit. v, 821, n. 38.

Eutrapelia est pars potentialis temperantiæ, estque species modestiæ, quæ versatur circa ludos. vi, 488, n. 4, vide modestia et temperantia.

EUTYCHIUS.

Euty chius, vide subtilitas.

EVA.

Eva vere et realiter et non metaphorice ut docent aliqui, fuit formata ex costa Adami. ii, 763, n. 13.

Costa ex qua Eva fuit formata non erat supernumeraria, nec aliquid importabat monstruositatis, vel deformitatis, tum quia erat occulta, nec impediabat actiones Adami, neque augebat notabiliter ejus magnitudinem. ii, 766, n. 18.

Costa ex qua Eva formata fuit, crevit per additionem seu conversionem alterius materiæ. ii, 766, n. 20.

Quidam sentiunt non ablatam fuisse costam nudam ab Adamo, sed cum particulis carnis. ii, 767, n. 21.

Eva immediate a Deo facta fuit sicut et Adam. ii, 767, n. 23.

Costa qua formata fuit Eva fuit ablata absque dolore. ii, 767, n. 23, vide homo.

Quod Eva in nobiliori loco formata fuerit, scilicet in paradiso, hoc non fuit propter dignitatem mulieris, sed propter dignitatem principii, a quo erat oriunda. ii, 775, n. 35.

Eva amisit fidem consentiendo serpenti, non autem Adam. viii, 602, n. 14.

EVANGELIUM.

Aliud est evangelizare, et aliud evangelium explicare. i, 441, n. 21.

Evangelizare præter id quod evangelizatum est, est aliud evangelium condere. Explicare est circa illius intelligentiam melius se habere. i, 441, n. 21.

EVENTUS.

Eventus secutus ex actu exteriori quando superaddat actui malitiam vel bonitatem, et quando non. vi, 89, n. 28, vide damnum.

EVIDENTIA.

Evidentia est ratio formalior respectu intelligibilium sub qua cæteri rationes formales continentur. v, 106, n. 41.

Evidentia credibilitatis attingitur a dono intellectus cum debita et recta æstimatione finis ultimi. vi, 613, n. 31.

Evidentia non stat cum fide, vide fides.

Evidentia in attestante dari potest sine hoc quod Deus videatur. vii, 37, n. 4.

Hæc autem evidentia se sola et formaliter non contrariatur fidei, bene tamen ut conjuncta aliis evidentibus propositionibus cum quibus discursus formatur. vii, 38, n. 3.

Oppositum hujus probabiliter defenditur. vii, 38, n. 4; 46, n. 6.

Evidentia credibilitatis mysteriorum fidei certo constat dari. vii, 44, n. 2.

Quæ compatitur cum fide eorundem mysteriorum. vii, 46, n. 6.

Evidentia credibilitatis cognitæ ut objectum distinctum non oritur ex fide, sed ex experientia. vii, 49, n. 13.

Attingitur tamen ab habitu fidei in ipso exercitio credendi per modum conditionis requisitæ ex parte objecti. vii, 50, n. 15.

Judicium de evidentia credibilitatis ut exercitiæ, est actus distinctus ab assensu credendi. vii, 52, n. 22.

EXCÆCATIO.

Excæcatio et obduratio consistunt in denegatione gratiæ efficaciæ, et aliquarum gratiarum sufficientium, non tamen omnium. vi, 827, n. 13.

EXCELLENTIA.

Major excellentia est venerari dulia propter se quam latria propter aliud. vii, 637, n. 56.

Excellentia divina non est ratio formalis colendi creaturas. vii, 671, n. 17.

EXCOMMUNICATIO.

Ad incurrandam excommunicationem non est necessarium quod quis percutiat clericum ea intentione quia clericus est. vii, 623, n. 18.

EXCOMMUNICATUS.

Pro excommunicatis non possumus orare oratione publica, bene tamen privata. vii, 799, n. 10; 800, n. 13.
Pro excommunicato tolerato non potest sacerdos pauper ad sui sustentationem offerre sacrificium missæ. vii, 800, n. 45.

EXECUTIO.

Executionis ordo est decretum, et actus voluntatis ab ordine intentionis distinctus et derivatus. iii, 329, n. 22.
Ordo executionis incipit ab electione. viii, 43, n. 10.

EXEMPLAR.

Exemplar externum non est formaliter idea, et quid si esset objective, et fundamentaliter exemplar. iii, 78, n. 34.
Internum et externum quomodo species emittendo concurrant. iii, 18, n. 34.

EXEMPLARIS.

Exemplares virtutes dicuntur tales, prout inveniuntur in Deo, qui est exemplar omnium virtutum. vi, 502, n. 44.
Exemplares virtutes, quæ sunt moderativæ passionum, neque in Deo, neque in Angelis, neque in incapacibus passionum ponuntur. vi, 507, n. 59.

EXISTENTIA.

Existencia non convenit naturæ nisi medio supposito, ita quod licet natura sit principium quo, tamen non redditur capax recipiendi existentiam ut quod nisi suppositata. i, 567, n. 2.
Existencia non solum unitur immediate ipsi supposito, ut objecto denominationis, sed etiam unitur ipsi supposito, ut immediate susceptivo coexistentiæ, et tamquam ei quod est ratio recipiendi talem unionem, et constituendo ex illo resultantem. i, 569, n. 4.
Non est par ratio de unione naturæ, et existentia, et unione naturæ et accidentium, sicut de unione materiæ et formæ. i, 569, n. 4.

Ad ipsam existentiam formaliter solum pertinet reddere, et ponere rem extra causas, quod vero sit hujus vel illius perfectionis totum pendet ex natura, seu subjecto cuius est existentia. i, 569, n. 5.

Nomine existentia intelligitur communiter illud quo aliquid denominatur positum extra causas, et extra nihil in facto esse. i, 574, n. 14.

Existencia et esse idem sunt in Deo. i, 575, n. 2.

In omnibus creaturis existentia et esse distinguuntur. i, 575, n. 2.

Existencia distinguitur a subsistentia, et utrum ab essentia. i, 575, n. 2.

Existencia non habet radicem in ipsa natura, sed præcise advenit ei ab extrinseco. i, 575, n. 2.

Existencia est communis substantiæ et accidenti, subsistentia minime. i, 575, n. 2.

Existencia et esse recipitur in supposito, et non in natura. i, 575, n. 2.

Existencia distinguitur realiter ab essentia, et non solum ratione. i, 578, n. 6.

Ponitur compositio inter essentiam et existentiam etiam in Angelis. i, 579, n. 8.

Essentia Angeli et cujuscumque rei præter Deum est in potentia receptiva ad existentiam. i, 579, n. 8.

Major est differentia inter essentiam et existentiam, quam inter subsistentiam et naturam. i, 585, n. 18.

Existencia non est modus, sed realitas. i, 585, n. 18.

In quo consistat differentia inter subsistentiam et existentiam. i, 586, n. 21.

Existencia humanitatis in Christo suppletur per existentiam Verbi, et quomodo. i, 587, n. 22.

Nullum est inconveniens quod inter essentiam et existentiam detur relatio realis, sicut inter materiam et formam. i, 591, n. 33.

Esse existentia aliud est ab esse essentia. i, 591, n. 34.

Esse essentia provenit a forma constituyente naturam, et est effectus formalis ejus. i, 594, n. 34.

Esse existentia est etiam effectus formalis formæ, sed non formas constituentis, (quæ est pars naturæ) sed formæ supervenientis naturæ ex partione agentis, et hæc est existentia. i, 591, n. 34.

Existencia dupliciter consideratur, uno modo absolute, ut præcise habet hunc effectum qui est ponere rem extra causas: alio modo ut limitata et determinata ad talem speciem, quod sit existentia hominis vel equi. i, 591, n. 34.

Existencia in se nihil est quam ratio ipsa, et actualitas præbens formaliter esse. i, 592, n. 36.

In accidentibus datur distinctum esse seu existentia, ab existentia substantiali. i, 593, n. 38.

Existencia dicit realitatem accommodatam rei existenti. i, 593, n. 38.

Existencia in rebus compositis et unica est, et indivisibilis formaliter, sed virtualiter divisibilis. i, 595, n. 3.

Existencia dicitur divisibilis participative, et ex vi suæ informationis, seu modi informandi, dicitur etiam quanta per accidens. i, 597, n. 7.

Existencia est tota in toto, et inadæquate seu participative in partibus, non divisive, quia cum dicat rationem ultimi est indivisibilis. i, 597, n. 7.

Existencia eo modo est in partibus, quo punctum in partibus lineæ, in quibus non extenditur formaliter, sed virtualiter, illas omnes terminando. i, 597, n. 7.

Existencia Angeli est simplicior existentia corporis, quia est abstractior a materia, et sic non extenditur ad partes rei, neque immediate, neque mediate. i, 598, n. 11.

Repugnat existentiam dividi in partes, quia existentia est actus terminans ut ultima actualitas rei productæ, terminus autem dicit rationem ultimi quod non dividitur, sed indivisibili modo terminat. i, 598, n. 11.

Existencia nunquam habet potentialitatem in ratione existentia ad ulteriorem perfectionem, vel esse. i, 600, n. 11.

Existencia est actus immediatus suppositi. i, 601, n. 12, 13.

Existencia simpliciter prout distinguitur a coexistentia est actus suppositi, seu totius, sed participative convenit partibus. i, 601, n. 16.

Existencia est simpliciter perfectior actualitas quam essentia. i, 602, n. 17.

Existencia non se habet tamquam accidens prædicamentale, licet sit accidens prædicabile, quia contingenter dicitur de quacumque re creata. i, 604, n. 21.

Existencia creata duplex est conceptus, scilicet id quod ex suo genere præcise dicit, et id quod habet ex participatione essentia, et naturæ cuius est existentia. i, 605, n. 22.

Existencia seu esse, ut participatum in essentia talis vel talis speciei habet imperfectionem juxta modum illius. i, 605, n. 23.

Existencia seu forma se habet ut principium et ratio existentia, existentia vero ut effectus et complementum ejus. i, 605, n. 23.

Essentia ordinatur ad existentiam, sicut actus primus ad secundum in genere entis. i, 607, n. 26.

Existencia subordinatur essentia in genere limitationis et specificationis. i, 609, n. 26.

Proprius actus entis est existentia. i, 600, n. 45.

Existencia convenit realitati, ut realitas est. i, 631, n. 29.

Alio modo res est in sua existentia, et alio modo in virtute suæ causæ. i, 645, n. 2.

Existencia est actus secundus, et forma est actus primus. i, 673, n. 4.

Existencia in eo quod existentia non est ulterius in potentia, quare est actus ultimus entitativus in essendo. i, 673, n. 4.

Existencia supponit actum primum entitativum, sicut operatio essentialiter supponit actum primum operativum. i, 673, n. 4.

Existencia quia in actualitate est perfectior et ex integro conceptu est actus ultimus, necessario supponit alios actus, qui non sunt ultimi, sed in potentia ad ipsum. i, 673, n. 4.

Existencia non potest determinari, et limitari ad aliquam speciem, nisi ratione formæ constituentis determinatam naturam specificam. i, 674, n. 5.

Si existentia conveniret immediate materiæ primæ carenti omni forma, et actu puro, non haberet in se unde determinaret illam existentiam, quia materia de se neque est species, cum non sit totalis natura, sed pars, seu principium ejus, neque est principium determinans et formaliter constituens naturam, cum de se sit principium indifferens et indeterminatum et in potentia ad omnes formas. i, 674, n. 5.

Existencia est actus ultimus entitativus nulli rei creatæ conveniens quidditative. i, 674, n. 5.

Licet existentia non sit radicaliter in substantia quantum ad connexionem, et specificationem, reducitur tamen ad ipsam; quantum ad limitationem et specificationem quam habet ex illa. i, 687, n. 6.

Existencia est prædicatum accidentale rei creatæ, et similiter operatio, quia exit ab ipsa natura jam constituta, et procedit ab ea. i, 687, n. 6.

Essentia rei sine existentia solum est ens in potentia et non actu appetibilis et bona, et sine operatione, et manet privata aliquo fine. i, 687, n. 6.

Existencia ad constituendum compositum, non se habet ut causa, sed ut effectus, seu quid consecutum, ad finalizandum autem in intentione se habet ut causa. i, 689, n. 12.

Seclusa existentia res possibles dicuntur habere diversam perfectionem essentialem. i, 690, n. 15.

Deus existit intime in rebus, cujus rei datur duplex ratio. ii, 2, n. 1.

Existentia in rebus creatis se habet ut conditio agendi, non ut ratio. ii, 14, n. 11.

Nulla existentia correspondet creaturæ, tamquam proprius effectus. ii, 14, n. 11.

Existentia non est propria forma, et per se primo conveniens creaturæ alicui, sed est conveniens Deo essentialiter. ii, 14, n. 11.

Cum existentia Dei conveniunt vivere, et intelligere, quia sunt de conceptu essentiæ Dei, in quantum dicunt rationem actus puri, sed differunt in participatione. ii, 14, n. 12.

Existentia nunquam potest reduci in creaturam tamquam effectus proprius. ii, 14, n. 12.

Existentia sequitur ad formam humanam ut humana, id est, ut sic restricta, et limitata, et specificata. ii, 15, n. 13.

In existentia duo sint consideranda. Primum, ratio ultimæ actualitatis, secundum quam esse correspondet enti, ut ens est; secundum, ipsa specificatio, et limitatio existentia, secundum quam pertinet ad talem vel talem naturam. ii, 15, n. 15.

Existentia producitur ab agente creato, saltem sub ratione transmutari, et secundum specificationem, quam habet a forma. ii, 15, n. 15.

Deus est in se ipso, non per contactum, sed per identitatem et existentiam: contactus enim est ad alterum non ad se. ii, 28, n. 1.

Deus non habet immediate existentiam præsentem ad spatia imaginaria, ita quod ex vi illius præsentia possit intelligi præsens alicui ponibili in spatio imaginario. ii, 32, n. 12.

Deus non est absens a spatiis imaginariis quantum ad virtutem, quia potest in illis creaturas producere, non quantum ad actualem existentiam. ii, 34, n. 17.

Existentia non est prædicatum essentialis, neque transcendentale, aut intrinsecum alicui rei creatæ, sed est pure contingens, et conveniens creaturæ, ex pura voluntate et beneficio Dei, et sic nunquam facit propositionem æternæ veritatis. ii, 696, n. 12.

Existentia non est actus constituens naturam, aut aliquem gradum, seu prædicatum naturæ, sed constitutum supponit, quia solum ponit illam extra causas. ii, 696, n. 13.

Existentia non plurificatur juxta pluralitatem partium, sed est unicus terminus, et

actus ipsius suppositi, seu totius. ii, 697, n. 15.

Unica existentia sufficit pro omnibus partibus constituentibus ipsum totum, sicut sufficit unica subsistentia pro unico supposito. ii, 697, n. 15.

Existentia est actus communissimus, id est, conveniens omni enti, neque ad aliud deservit, nisi ut ponat extra causas. ii, 698, n. 17.

Existentia rei a duplici principio dependet. iii, 321, n. 8.

Medina existimat non distingui existentiam a subsistentia. iv, 218, n. 21.

Et tamen revera distinguuntur penes suos effectus. iv, 218, n. 21.

Existentia est propria suppositi, seu subsistentis. iv, 258, n. 15.

Existentia non resultat ex propriis principiis naturæ, sed a Deo datur, et recipitur in natura, et ideo hæc multiplicari potest toties, quoties Deus voluerit annihilare, et reproducere eundem numero Angelum. iv, 597, n. 22.

Existentia non multiplicatur in relationibus divinis. iv, 218, n. 21.

Existentia est esse, quo aliquid est extra nihil, et extra puram possibilitatem in actu, et sic se habet, ut ultimum in ratione actus entitativi. iv, 218, n. 21.

Existentia nulli rei creatæ, etiam incorruptibili est essentialis. v, 48, n. 9; 303, n. 65.

Existentia comparatur intelligere a D. Thoma, et quomodo. v, 184, n. 37.

Existentia terminative se habet respectu naturæ. v, 188, n. 43.

Existentia ab essentia sumit suam perfectionem. vi, 320, n. 14.

Realiter distinguitur a natura creata. viii, 126, n. 11; 544, n. 5.

Non est terminus formalis generationis. viii, 136, n. 22.

Dupliciter potest recipi, vel subjective, vel terminative. viii, 516, n. 14.

EXISTO.

Nulla res dicitur existere, nisi in se realiter ponatur extra causas. i, 574, n. 14.

Operatio Dei est formalis ratio existendi in creaturis, non præcise ut se tenet ex parte Dei, sed ut infert et connotat immutationem passivam in creatura. ii, 26, n. 23.

Quando Deus dicitur existere in rebus per potentiam, ly per potentiam non sumitur pro potentia ut exequente ad extra, sed ut dirigente et gubernante. ii, 26, n. 23.

Quando Deus dicitur existere in rebus per essentiam, est idem atque esse per suam substantiam, non ita, quod ipsa substantia sit ratio formalis reddendi præsentem, sed sit id, quod redditur præsens ut quod; ratio vero præsentia ut quo est ipsa operatio potentia, ut physice tangens et influens, non ut solum gubernans. ii, 28, n. 27.

Deus non existit actu in spatiis imaginariis. ii, 30, n. 4.

Quotquot loca ponantur etiam infinita, Deus existit in quolibet. ii, 30, n. 4.

Deus ante omnem creaturam a se productam existit quidem in se, ad quod non requiritur præsentia, sed sufficit existentia, qua in se existens est. ii, 30, n. 6.

Deus dicitur esse in spatiis imaginariis per virtutem infinitam et immensam, quia potest in quacumque designatione spatii producere rem aliquam existendo in illa per contactum immutativum. ii, 30, n. 6.

Hæc est differentia inter spiritualem substantiam creatam, et spiritualem substantiam creatam, quod hæc existendo non respicit in spatio imaginario aliquid quod possit facere in illo, bene tamen Deus. ii, 32, n. 11.

Deus existit supra mundum et extra mundum non spatiis locorum, sed ineffabili et singulari potentia. ii, 34, n. 17.

Deus existit supra totum modum dissimilitudine naturæ, non distantia spatii. ii, 34, n. 17.

Deus per excellentiam existit formaliter in se, et virtualiter nunquam abest. ii, 35, n. 19.

Deus existit in imaginariis et præteritis et futuris non actu sed virtute. ii, 35, n. 20.

Tres sunt modi generales existendi Dei in rebus, per essentiam, per præsentiam, et per potentiam. ii, 41, n. 1.

Per tres istos modos existendi in rebus, excluduntur tres errores qui fuerunt circa divinam, et subjectionem creaturarum ad ipsam. ii, 44, n. 10.

Quo modo Deus existat in anima per gratiam. ii, 46, n. 132, vide gratia.

Existere in Deo non est quid contingens. iv, 218, n. 21.

EXPERIOR.

Experiri libertatem in aliqua re particulari potest esse finis ultimus appetentis. v, 140, n. 14.

EXPOSITORIUS.

In syllogismo expositoryo medium debet perfecte singularizari. iv, 66, n. 47.

EXPULSIO.

Expulsio Angeli per Angelum non arguit duos Angelos in eodem loco coexistere. iv, 653, n. 31.

EXTENSIO.

Extensionis augmentum in habitibus non fit per collectionem plurium qualitatum, nec per compositionem illarum, sed per novum modum. vi, 296, n. 10.

Quod quidem extensionis augmentum fit per extrinsecam additionem, id est, ad novum materiale objectum sub eadem ratione formali se extendens idem habitus. vi, 297, n. 13.

Cum quo extensionis augmento stat bene habitum augeri secundum essentiam, cum augeatur secundum respectum ad suum specificativum. vi, 297, n. 14; 331, n. 9.

Extensionis augmentum non fit solum penes extrinsecam appositionem objecti, vel materiæ, sed per intrinsecam perfectionem realem in ipso habitu, qui augetur. vi, 296, n. 11.

Extensionis augmentum convenit habitibus probativis, seu discursivis. vi, 304, n. 32.

Non virtutibus moralibus, sive acquisitis, sive infusis, nec charitati, fidei, et spei, neque habitui primorum principiorum. vi, 305, n. 33.

F.

FABER.

Faber Stapulensis, vide Angelus.

FACIO.

Facere quod in se est quomodo intelligi de-